

zvona dežnik. Dežnik je zelo podoben zvonu, posebno v Pukšah. Veselih lic so privezali dežniku vrv ter ga potegnili kvišku. Godba je ponovno zaigrala, »zvon« je nihal v zraku, veter ga je imenitno zibal, Žužamaža pa je še vedno spal kakor jazbec.

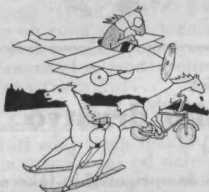
»Kakor srebrna hruška, tako lep je naš zvon!« so se čudili Pukšani ter vlekli dežnik v line. Naenkrat potegne močan veter, hop! in Pukšani so imeli prazno vrv, zvon pa je neslo po zraku kakor balon. So gledali Pukšani in so gledali tako dolgo, dokler so sploh kaj videli.

Žužamaža se je zbudil še o pravem času in je lahko videl, kako je neslo zvon preko rovtarske hoste.

»Prava reč,« je dejal uradno Žužamaža, »holaj, dečki, pljunite si na pete ter pritirajte pobegli zvon nazaj v Pukše! Jaz mu bom že pokazal uhajati čez našo mejo!«

K. Ahačič

Aprilska

Naš konjiček,
ta je tiček!

Nič več ne bo voza vlekel
in z jahači v dirkah tekel!

»Rekorder bom kmalu slaven,
srečen in bogat še zraven!«

Naš prašiček

poln mošnjiček

kot minister, advokat,
bi imel iz sreča rad.

»Nočem več koritar biti,
da le drug se z mano siti!«

Naša krava,
ta je prava!

Sončnik, čevlje je kupila,
gobček si je pordečila,
potlej je v kavarno sedla,
sladoled in torte jedla.

No — naš pes

bi prav zares

policaj čimprej postal:

roparje bi poiskal,
jih uklenil in zaprl,
hudobijo vso zatrl.

Naša mačka
mehkotačka
za frizerko se uči.
Kogar v šapice dobi,
ga nakodra in obrije,
repke, brčice navije.

Petelinček kikirika,
po dvorišču zrnje pika,
putkam svojim načeluje,
jih varuje in modruje:
»Meni nič ni za časti,
srečen sem — kikiriki!«

Milan Skrbinšek

Dijaško diletantsko društvo

(Nadaljevanje.)

Naša nadaljnja vrsta iger, ki smo jih še uprizorili in tako spravili dobesedno »pod streho« našega gledališča, ni še kazala nikakršnih posebnih literarnih (leposlovnih) hotenj. V naših mladih žilah se je pretakala zgolj »gledališka« kri, da nam je srce — zdaj v zavesti, da smo »igralci«, bilo v mirni pokojni sreči — zdaj spet poskočilo v hipni radosti, če nam je prišla pod roko knjiga, ki je bila tiskana v »dialogih« (razgovorih) ter je bilo njeno besedilo razdeljeno v različna »dejanja«, »prizore« in je kazala med oklepaji pisateljeve »opazke«, ki so nam bile kot navodilo za prizorišča, za razporedbo oseb na odru in njihovo čustveno in mimično igro prav posebno pri srcu — ali pa nam je polno ponosa po uspeli predstavi dvigala glave, da smo se čutili kot »družina igralcev« med drugo mladino kot nekaj posebnega.

Da, morali bi nas bili videti, kadar smo v našem domu sedli polni načrtov okoli mize, da razpravljamo z važnimi obrazi o igrah, ki smo jih imeli za uprizoritve v načrtu. Tu smo se poglobljali skupno kar vsi v značaje oseb kakšne igre, da bi bila »zasedba« (pridelitev vlog posameznim igralcem) čim pravilnejša, ter smo računali in računali, koliko bo treba izdati za papir, les, barve, žeblje za nove kulise, za baroke itd. Morali bi nas videti, kadar smo se po takih burnih razgovorih napotili čez šišenski grič v Tivoli ter se v občutku svoje važnosti z dobrohotnim ponosom ozirali na druge otroke, ki so se igrali tam gori »ravbarje in žandarje« ali pa »Bure in Angleže« in kar je bilo drugih takšnih iger, ki so bile takrat med mlado študentarijo v navadi, kakor »lovljenje«, »škarjice«, »skrivalnice« itd.

Vedeti morate namreč, da takrat — to je pred dobrimi štiridesetimi leti! — pri nas šport ni bil niti še v povojih. Danes hodi mladina redno k telovadbi v raznih telovadnih društvih, se družijo že v otroški